

Ἄλλη χαρὰ, ἄλλος ἔρωτας
καὶ Μοῖρα εὐλογημένη,
Κ' οἱ πόθοι μας καλλιτέρο
Θε ναῦρουνε δεσμό.

Καὶ ἡ ψυχᾷς μας θὰ πετοῦν
Ὡσάν τὰ περιστέρια
Ἀνάμεσα ἀπ' ἀγνώριστα
Πληθος λαμπρὰ ἀστέρια,
Ἀνάμεσα ἀπ' ἀγγελικαῖς
Οὐράνιαις ψαλμωδίαις.

Ἐκεῖ θὰ ὕμνοῦν τὰ θαύματα
Τοῦ Ἀπλαστοῦ Πατέρα,
Τὸ χάραμα τὸ αἰώνιο
Εἰς τὴν καινούρια ἡμέρα,
Κ' εἰς ἁρμονίαις θὰ χαίρωνται,
Σ' ἁπειραῖς εὐτυχίαις.



ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΔΟΡΔΟΥ

ΒΥΡΩΝΟΣ. (*)

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 22 Ἰανουαρίου 1824.

'T is time this heart should be unmoved

Καιρὸς εἶναι ἡ καρδιά μου
Ἀπ' ἔρωτες νὰ πάψῃ,
Τώρα ποῦ πλέον δὲν ἤμπορεῖ
Σ' ἄλλαις καρδιαῖς ν' ἀνάψῃ
Ἐρωτικῇ φωτιά.

Ἄλλ' ἔχι· ἂν ᾖναι ἀδύνατο
Νὰ μ' ἀγαπήσουν ἄλλοι,
Ὅμως ἐγὼ θε ν' ἀγαπῶ
Τῆς εὐμορφιάς τὰ κάλλη,
Τὰ κάλλη τὰ γλυκά.

Ἡ ἡμέραις μου ἐτελειώσανε,
καὶ φεύγουνε ἡ ἀχτίδες

Τοῦ ἔρωτος, τ' ἄνθη κ' οἱ καρποί,
Τῆς νεότητος μου ἡ ἐλπίδις,
καὶ μένει ἡ συμφορά.

Μαύρη φωτιά καὶ μοναχὴ
Τὰ σωθικά μου φθείρει,
Ὅσων τοῦ κρατῆρος τῇ φωτιά,
Ὅσων τῇ φωτιά ποῦ φθείρει
Τοῦ χάρου τὰ κορμιά.

Ἄλλ' ἔχι ἀπ' ἔρμους στοχασμοῖς
Ὁ νεὺς μου νὰ θολώνῃ
Ἐδῶ ποῦ ἡ δόξα δόξαλαμπρῇ
Μονάχῃ περιζώνει
Τοῦ ἀνδρείου τὴν κεφαλὴ.

Σημαίαις, δίφναις καὶ καπνοῖ
Κι' ἄρματα τιμημένα
Τῆς ποθητῆς Ἑλλάδος μου,
Γλυκὰ θωρεῖτε ἐμένα,
Ἐμὲ ποῦ σὰς ποθεῖ.

Ἡ Ἑλλάδα τώρα ἐλεύθερη,
Ἐλεύθερη ἡ καρδιά μου,
Ἄς τρέξῃ ἐδῶ νὰ τιμηθῇ
Ὅς ἐμένα ἡ γενεά μου,
Ὅποῦ σ' ἐμένα ζῇ.

Ὅχι, δὲν θέλω θάκρυα
Γι' ἀγάπη πλέον νὰ χύσω·
Ὅς τὴν πίκρα τώρα, ὅς τὴ χαρὰ
Ἀδιάφορος θὰ ζήσω
Ἐως ὅτου ἔχω πνοή.

Ἀντὶ τῇ νεότητι νὰ ποθῇς,
Λύπη ὅς τὸ νοῦ σου νάχῃς,
Κάλλιο ὅσων ἥρωας νὰ χυθῇς
Εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης,
Ὅποῦ νὰ εἴμῃς σου ἐδῶ.

Τοῦ πολέμαρχου τῇ θανῇ
Ἐζήτησε ἡ ψυχὴ σου·
Εὐρὲ τὸ μνημεῖον ὅπου ποθεῖς,
καὶ τότε ἀποκοιμήσου
Τὸν ὕπνον τὸν στερνό.

(*) Τὴν μετάφρασιν ταύτην τῆς ὑστάτης στο-
ναχῆς τῆς βυρωνείου λύρας ὀφείλομεν εἰς τὴν γρα-
φίδα δοκιμαστάτου περ' ἡμῶν ποιητοῦ καὶ δια-
κεκριμένου λογίου, οὗ ἡ ἄκρα πρὸς ἡμᾶς φιλα-
συνήθεια μὲν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἔργου του τοῦ-
του, ἄλλ' οὗ τινος ἡ ἄκρα μετριοφροσύνη δὲν ἐ-
πιτρέπει ἡμῖν τοῦ ὀνόματός του τὴν δημοσίευσιν.

